

Η ΚΟΠΕΛΑ ΚΙ Ο ΘΑΝΑΤΟΣ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

— Φύγε, άγριε κοκκαλιάρη,
Μακριά μου — με φοβίζεις !
Είμ' ένα νιό βλαστάρι, —
Τί θέλεις ; Μή με γγίζεις !

— Δός μου τὸ χέρι σου, ὁμορφη κοπέλα
"Άγιος δὲν εἶμαι καὶ μὴ με φοβᾶσαι.
Σιὴν ἀγκαλιά μου νὰ ξαπλώσεις ἔλα,
Νὰ δεῖς πόσο γλυκὰ πού θὰ κοιμᾶσαι !

(Πρφρ. ἀπὸ τὸν Claudius)

Η ΑΡΡΑΒΩΝΙΑΣΤΙΚΉ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΙΩΤΗ

Μιά κοπέλα λιγερή,
Μιά κοπέλα χαϊδεμένη
Τὸν καλὸ της καρτερεῖ
Στὸ παράθυρο σκυμένη.
Μια κοπέλα λιγερή
Τον καλὸ της περιμένει.

Εἴτανε καιροὶ κακοί,
Ἦρθανε θλιμένοι χρόνοι,
Κι' ὅλοι τρέχουν βιαστικοί,
Λένε πόλεμος φουντώνει.
Κι' ὁ καλὸς της στὸ χαλὶ
Μὲ τὸ λόχο του ἀνταμώνει.

Πόλεμος, χαμός, κι' ὀργή, —
Κι' ὅλο κι' ἔρχονται δεμένοι
Οἱ λεβέντηδες οἱ γιοὶ
Τῆς πατρίδας, λαβωμένοι,
Πόλεμος, χαμός κι' ὀργή,
Κι' ὅλο φτάνουν πληγωμένοι.

Κι' ἡ κοπέλα ἡ λιγερή,
Κι' ἡ κοπέλα ἡ πικραμένη
Μὲ λαχτάρα καρτερεῖ
Στὸ παράθυρο σκυμένη.
Καὶ χλωμὴ χλωμὴ θωρεῖ
Ποὺ περνᾶν οἱ λαβωμένοι.

Καὶ σὰν ἔσβυσε ἡ φωτιά,
Καὶ σὰ διάβηκεν ἡ μπόρα
Καὶ γυρνοῦσε ἡ λεβεντιά
Δοξασμένη, νικηφόρα, —
Καὶ σὰν ἔσβυσε ἡ φωτιά,
Ἀναγάλιασεν ἡ χώρα.

Κι' ἡ κοπέλα ζωντανή,
Κι' ἡ κοπέλα πεθαμένη,
Μιά γελᾷ καὶ μιὰ θρηνεῖ
Καὶ κοιτάζει ποὺ διαβαίνει
Ὁ στρατός. — Νά, θὰ φανεῖ
Ὁ καλὸς της ποὺ προσμένει....

Χρόνοι πέρασαν πολλοί,
Διαβήκαν καιροὶ καὶ χρόνια,
Κι' οἱ λεβέντες οἱ καλοὶ
Τὼρ ἀπόχτησαν κι' ἐγγόνια.
Κι' ὁ παπoὺς τώρα μιλεῖ
Γιὰ παλιά, μεγάλα χρόνια....

Κι' ἡ κοπέλα ;.... Μιά τρελή,
Μιά γριγοῦλα ζαρωμένη....
Μιά γριγοῦλα παραμιλεῖ
Στὸ παράθυρο σκυμένη.
Τὸν καλὸ της μιὰ τρελή
Ἀπ' τὸν πόλεμο προσμένει....

ΦΙΝΑΛΕ

— Πάρε με, Χάρε, πάρε με,
Καὶ κάμια πιά μὴ μοὺ χρητήσῃ;
Ἄφου ἡ χαρά μου πιά δὲ φαίνεται
Τὰ μάτια μου ἔλα νὰ μοὺ κλείσεις !

Πάρε με, Χάρε, πάρε με,
Ἀπόστασα πιά νὰ προσμένω.
Ἄχ, τί μὲ καίει τὸ κεφαλάκι μου, —
Τὸ στῆθος μου τὸ ματωμένο !

— Δός μου τὸ χέρι, καφερὴ γριγοῦλα,
Κι' ἔλα κοντά μου πιά καὶ μὴ θυμῶσαι,
Στοῦ κόρφο μου νὰ γύρει; τὴ δροσούλα,
Νὰ δεῖς πόσο γλυκὰ θὲ νὰ κοιμᾶσαι.

Κ. ΚΑΡΘΑΙΟΣ

TRILUSSA. — Μαῦρος μαῦρος καὶ λιγνὸ, λιγνὸς ἔ-
να; καπνὸ , βγαίνοντας ἀπὸνα φουγάρο, ἀνέβαινε μὲ μύριες
τοῦφες ἴσα στὸν οὐρανὸ. Τόση εἴταν ἡ ὀρμή του ὥστε
σκόινταπε σ' ἓνα μεγάλο σύγνεφο, — ἓνα ἄσπρο σύγνεφο ποὺ
παζάρευε μ' ἄλλα ἀδέρφια του νὰ ρίξουνε μιὰ βροχὴ εὐερ-
γὶ τὴ σὴ γίς.

Γιατί μπαίνει μπρὸς στὸ δρόμο μου ; τοῦ κάνει ὁ
καπνός. Γιὰ κάνε μου τὴ χάρη καὶ παραμέρισε. Ἐγὼ εἶμαι
τῆς Φωτιάς παιδί !... Ἐλα, τραβήξου ἀπὸ μπρὸς !...

— Ἄκου ! Μὴ μὲ σκοτίζεις, τοῦ ἀπάντησε τὸ σύγνεφο.
Σὲ μᾶς βοήκεις νὰ τὰ πῆς αὐτά ; Μὴν καμώνεσαι πὼς εἶ-
σαι ἀπὸ σόι, ποὺ δὲν εἶσαι. Ἐξῶ πολλοὺς σὰν καὶ σένα
ποῦχουν τοῦτο τὸν ἄερα, μὰ ὑπερὰ τοὺς πιάνεις, τοὺς κρι-
τάξεις, τοὺς σφίγγεις, τοὺς στίβεις καὶ δὲ βρίζεις τίποτα.
Τί καταλαβαίνεις ποὺ λὲς πὼς ἔρχεσαι ἀπ' τὴ φωτιά ; Δὲν
ἔχεις μαθὲς πὼς σὲ γέννησε ἓνας μάγερρας ποὺ ψήνει μιὰ
μπριτζόλα ;....